

Jenny Wild (58) kwam in 1994 voor het eerst in aanraking met cliëntondersteuning. "Mijn kind heeft een meervoudige beperking en ik zocht iemand die mij duidelijkheid kon geven over het zorglandschap. Ik had veel aan de cliëntondersteuner en vond het mooi dat deze persoon mij kon helpen." Jaren later besloot Jenny het roer om te gooien en zelf het vak van cliëntondersteuner te vervullen. "Ik was toen 55 jaar en ik kan zeggen dat het de beste beslissing is geweest die ik heb genomen."

"Als ervaringsdeskundige begrijp ik wat anderen doormaken"

Jenny Wild

"Ik werkte in de financiële sector. Eerst in de salaris-administratie, daarna als bewindvoerder voor mensen met een beperking. Als bewindvoerder hoorde ik van cliënten waar ze tegenaan liepen. Ik wilde ze graag helpen, maar kon dat niet doen vanuit mijn functie. Ik ondersteunde mensen daarom op een andere manier en vervulde verschillende rollen als vrijwilliger. Zo richtte ik voor MEE Zeeland een vriendenkring op voor mensen met een lichte verstandelijke beperking en werkte ik als ervaringsdeskundige voor de advieslijn van Kansplus. Het vrijwilligerswerk sprak mij steeds meer aan en ik wist gewoon dat ik een goede cliëntondersteuner zou zijn. Hier wilde ik mijn baan van maken."

Kijken naar het belang van de cliënt

"Ik volgde de opleiding tot cliëntondersteuner bij HBO Drechtsteden, met een werk-leertraject bij Cliëntondersteuning Plus. Na de opleiding wilde ik dichterbij huis werken en kwam ik terecht bij Zorgbelang Brabant Zeeland. Wat ik direct merkte in het werk is dat ik als mantelzorger snap dat ouders handelen vanuit emoties. Ik herken die emoties en vind dat ze er mogen zijn. Wel geef ik ouders tips en advies om praktisch naar de zaken te kijken en daarmee naar het belang van hun kind. Anders kunnen de emoties tegen je gaan werken. Dat ik voel en begrijp wat ouders doormaken, helpt mij daar goed bij."

Feedback vragen aan anderen

"In het vak is het belangrijk dat je doorvraagt op de hulpvraag die mensen stellen. Er zit altijd een vraag achter de vraag. Verhelderen en verduidelijken helpt om deze te achterhalen. Gespreksvoering moet je als cliëntondersteuner goed kunnen beheersen; door in gesprek te gaan kom je meer te weten. Soms is dat lastig. Daarom is het goed om intervisiebijeenkomsten met andere cliëntondersteuners te organiseren. Hierdoor ontwikkel je zelfreflectie, waar je veel van leert. Ook vraag ik mijn cliënten om feedback. Als ze mij complimenteren met de rust die ik weet te brengen en dat ik goed onder woorden kan brengen wat zij bedoelen, doet mij dat natuurlijk goed. Maar ik vind het ook heel waardevol als ze aangeven wat ze niet prettig vinden aan mij. Ik weet dan waar ik op moet letten."

"Er is altijd een vraag achter de vraag. Doorvragen is dus heel belangrijk"

De juiste frequentie ontdekken

"Als cliëntondersteuner heb je te maken met veel verschillende mensen. Ieder met een eigen beperking. Voor mij is iedereen uniek en ik benader al mijn cliënten dan ook op hun eigen manier. De manier die

↳ *vervolg*

bij ze past. Vaak hebben ze al zoveel meegemaakt met hulpverleners, dat ze zich niet meer begrepen voelen. En dat terwijl ze gewoon gehoord willen worden en behoefte hebben aan iemand die naast ze staat. Ik zoek de juiste frequentie op en vind zo de manier waarop ik met ze kan communiceren. Ik luister naar het verhaal achter de mens en zoek de verbinding. Door eerlijk en transparant te zijn, ervaren ze dat ze mij kunnen vertrouwen. Die eerlijkheid gaat ook gepaard met het aangeven van mijn grenzen of door de consequenties van hun keuzes uit te leggen. Mijn cliënten waarderen dit. Het snel kunnen schakelen en steeds weer opnieuw zoeken naar de juiste frequentie, vind ik heel mooi aan dit werk.”

Vastbijten in de casus

“Ik ben een bijtertje en houd vol. Dat deed ik als moeder voor mijn kind en herken ik in mijn werk. Zo was een cliënt opgenomen in het verpleeghuis en de organisatie gaf aan dat mevrouw niet naar huis kon. Daar was te veel zorg voor nodig. Toch was de wens van mevrouw om wél naar huis te gaan. Ik weet uit ervaring dat als iemand naar zijn of haar eigen omgeving gaat, het bevorderlijk is voor de ontwikkeling. Dus zette ik mij in voor mevrouw en heb alles op alles gezet om passende zorg in te zetten in de thuisomgeving. Mevrouw woont inmiddels al 1,5 jaar thuis en het gaat hartstikke goed met haar. Dat sterkt mij in de dingen die ik doe en kan. Ik ga voor de best passende ondersteuning en hulp voor iedere cliënt.”

“BCMB staat voor mensen met kwaliteit”

Jenny Wild: “Tijdens mijn opleiding kwam ik al in aanraking met BCMB. Ik vond het direct fijn dat er een vereniging bestaat dat zich inzet voor mensen met een beperking. En als je als cliëntondersteuner hierbij bent aangesloten, dan weet je als cliënt dat het goed zit. Ook goed vind ik dat BCMB zich hard maakt voor het vak. Door uit te leggen wat het inhoudt en voor wie het is bedoeld.

Sinds dit jaar ben ik als bestuurslid betrokken bij het BCMB. Hierdoor kijk ik ook vanuit een ander oogpunt naar het vakgebied en de mensen. Ik zie hoe de lijnen lopen en kijk naar de verbinding tussen de cliëntondersteuners. Deze verbinding stimuleert BCMB met themadagen, waar cliëntondersteuners elkaar kunnen ontmoeten. Hele waardevolle momenten.”

casus uitgelicht

“Een andere casus waarin ik mij vastbeet gaat over een man met een GGZ Wlz-indicatie. Hij woonde in een zorginstelling, maar was verslaafd. Na meerdere waarschuwingen zette de organisatie hem op straat. Voor iemand met een verslaving en met een lichte verstandelijke beperking was dat niet helpend. Hij was erg beïnvloedbaar en door zijn instabiele jeugd had hij weinig vertrouwen in de mensen om hem heen. Hij gaf dan ook aan geen hulp te willen. Door zijn verslaving kwam hij wel regelmatig in het zieken-

huis waar ik hem opzocht. Ik bleek zijn enige stabiele factor en ging naast hem staan. Samen bespraken we wat hij wilde en wat mogelijk was. Waar hij in eerste instantie steeds aangaf dat hij zelfstandig kon wonen, realiseerde hij zich na enige tijd dat hij het niet alleen kon en hulp nodig had. Hij had vertrouwen in mij en vroeg mij om hulp. Ik vond voor hem een plek bij het Leger des Heils. Hier krijgt hij nu een behandeling voor zijn verslaving en van daaruit gaan zij op zoek naar een passende vervolgplek.”